

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 119/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť V. R., toho času v Ústave na výkon väzby v Bratislave, ktorou namietal porušenie jeho základného práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3 Nt 651/03 zo 6. novembra 2003, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. R. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2004 doručená sťažnosť V. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Nt 651/03 zo 6. novembra 2003.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že porušovanie svojho základného práva podľa z čl. 5 ods. 1 dohovoru vidí v postupe okresného súdu, ktorý *«rozhodol o mojej väzbe, napriek, že neexistujú zákonom stanovené „konkrétne skutočnosti“ ako podklady na stanovenie mojej väzby»*.

Ďalej sťažovateľ poukázal na to, že *„bol ako občan Slovenskej republiky dňa 31. 05. 2003 zadržaný a dňa 4. 6. 2003 vzatý do väzby bezdôvodne. Do dnešného dňa vyšetrovateľ nevykonal s mojou osobou žiadny úkon tr. konania čím sa nepochybne dopúšťa nezákonných prietahov. Do dnešného dňa vyšetrovateľ nevyprodukoval voči mne žiadny priamy alebo nepriamy dôkaz“*.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví, že *„Okresný súd Bratislava I uznesením 3 Nt 651/03 zo dňa 6. 11. 2003 porušil moje právo čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“*.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Bližšie podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Nesplnenie niektorej zo všeobecných alebo osobitných podmienok konania o sťažnostiach ustanovených v citovaných ustanoveniach zákona o ústavnom súde

je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a skúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Nt 651/03 zo 6. novembra 2003.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03).

Ústavný súd z obsahu podania doručeného ústavnému súdu, ako aj z obsahu spisu okresného súdu zistil, že sťažovateľom napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 Nt 651/03 zo 6. novembra 2003 nadobudlo právoplatnosť toho istého dňa.

Ústavný súd konštatuje, že od 6. novembra 2003 do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 26. marca 2004, uplynula lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02).

Pretože ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu v označenom konaní nepovažoval za zachovanú, odmietol sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na vyššie uvedené bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2004